

Sygnatura akt IV Ka 26/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Ewa Rusin
Protokolant :	Ewa Ślemp

po rozpoznaniu dnia 6 lutego 2015 roku

sprawy **L. N.**

syna S. i D. z domu T.

urodzonego (...) w R.

obwinionego z art. 92a kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 2 października 2014 roku, sygnatura akt VI W 226/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 złotych i wymierza 40 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygn.akt IV Ka 26/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kłodzku wyrokiem z dnia 2 października 2014 r. , sygn. akt VI W 226/13:

I. Obwinionego L. N. uznał za winnego tego, że:

W dniu 27 marca 2013 roku około godziny 09:10 w K. na drodze (...) kierując pojazdem marki B. nr rej. (...), przekroczył dopuszczalną prędkość w obszarze zabudowanym o 41 km/h, jadąc z prędkością 91 km/h, to jest za winnego popełnienia czynu z art. 92a kw i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę grzywny w wysokości 400 (czterystu) złotych;

II. na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 627 kpk zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (stu) złotych tytułem wydatków poniesionych w sprawie i wymierzył opłatę sądową w kwocie 40 (czterdziestu) złotych.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się obwiniony wywodząc apelację za pośrednictwem obrońcy.

Apelujący na podstawie art. 103§2 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, art. 425 kpk, art. 427§1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 2 i 3 kpk zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść obwinionego L. N..

Wyrokowi temu zarzucił:

1. naruszenie prawa procesowego, a to art. 7 kpk, które mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegające na poczynieniu przez Sąd I instancji ustaleń dowolnych w zakresie oceny zeznań świadka W. K. oraz prawidłowości przeprowadzenia pomiaru prędkości pojazdu prowadzonego przez obwinionego L. N. przy użyciu urządzenia (...), którego konstrukcja i wykonanie nie zapewnia identyfikacji pojazdu, którego prędkość jest kontrolowana, a więc nie odpowiadającego wymogom obowiązującego w dacie zarzucanego obwinionemu czynu Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 listopada 2007 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu lądowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz.U. nr 225 z 2007 r. poz. 1663).

Co w konsekwencji doprowadziło do:

2. poczynienia przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych, które mogły mieć wpływ na treść zapadłego orzeczenia w zakresie obecności w pobliżu pojazdu obwinionego jeszcze co najmniej jednego innego pojazdu i prędkości z jaką poruszał się pojazd prowadzony przez obwinionego L. N..

Powołując się na przepis art. 437 kpk wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu, względnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna nie podlega uwzględnieniu.

Przeciwie do zarzutów apelującego stwierdzić należy, iż ustalenia faktyczne zaskarżonego wyroku są w pełni prawidłowe, gdyż Sąd I instancji przeprowadził wszystkie zawnioskowane w sprawie dowody, które następnie ocenił, stosując wszystkie kryteria art. 7 kpk. W pisemnych motywach wyroku Sąd meriti czytelnie i przekonująco wskazał, którym dowodom przydał walor wiarygodności, a które na taką ocenę nie zasługują. Argumenty apelującego sprowadzają się do wyrażenia sprzeciwu wobec oceny dowodów zaprezentowanej przez Sąd I instancji i bezzasadnego oczekiwania uznania za miarodajną wersji zdarzenia, wynikającą z wyjaśnień obwinionego oraz świadka W. K.. Wyjaśnienia obwinionego słusznie Sąd Rejonowy uznał za dowód osamotniony, skoro jego wersja nie przystaje do zeznań W. K., co sąd dokładnie wykazał na k. 4 motywów wyroku.

Wbrew oczekiwaniom apelującego ustalenia faktyczne opierające się o zeznania świadków wykroczenia - funkcjonariuszy policji G. O. i K. W., wsparte świadectwem legalizacji ponownej urządzenia kontrolno-pomiarowego (k. 218 akt) są prawidłowe. Świadczenie ci nie mieli jakichkolwiek powodów dla tendencyjnego pomówienia obwinionego o dokonanie wykroczenia drogowego. Jak wynika z zapisów w notatce urzędowej (k. 3 akt), które świadek G. O. potwierdził na rozprawie, podczas pomiaru prędkości przed pojazdem obwinionego ani też za nim w bezpośredniej odległości nie jechał żaden inny pojazd, zatem pomiar dotyczył tylko prędkości pojazdu kierowanego przez obwinionego L. N. i wykazał przekroczenie dopuszczalnej prędkości o 41 km/h w obszarze zabudowanym.

Wobec przedstawionego przez KPP K. świadectwa legalizacji miernika prędkości używanego w toku przedmiotowej kontroli (k. 217-218) nieskuteczne są zastrzeżenia apelującego co do prawidłowości kontroli prędkości. Owych zastrzeżeń nie wzmacnia także podnoszony w apelacji fakt wszczęcia śledztwa przez Prokuraturę Okręgową w Warszawie w sprawie niedopełnienia obowiązków przez pracowników Głównego Urzędu Miar w W., które to postępowanie znajduje się dotychczas w fazie in rem (k. 242 akt).

Z przytoczonych powodów zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy. Wymierzona obwinionemu kara za przypisane mu wykroczenie z art. 92a kw w wysokości 400 złotych grzywny jest stosowna do zawinienia i odpowiada kryteriom art. 33 kw, powinna odnieść zamierzone efekty wychowawcze i zapobiegawcze wobec obwinionego, będąc dlań karą odpowiednio dolegliwą za popełnione wykroczenie.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636§1 kpk w zw. z art. 118§1 kpw, art. 8 w zw.z art. 3 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych (z dnia 23.06.1973 r., tj. Dz.U. z 1983 r. Nr 49 poz.223 z późn.zm.) oraz na podstawie §3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania (Dz. U. Nr 118 pz.1269).

pd